

[O. Mathiasen.]

samme kultur. I sikker forventning om, at en sådan samling ville ske, hilste man russerne og amerikanerne velkommen som befriere. Men den barske virkelighed viste noget helt andet. Stormagterne var mest optaget af at mele deres egen kage. Landet blev delt i to dele, og hver af de to regeringer gjorde krav på at være den eneste rigtige, lovlige regering.

Dette førte i første omgang til landets økonomiske ruin og i anden omgang til den tragiske Koreakrig, der fra begge sider — efter hvad man sagde — blev ført for befolkningens velfærds skyld, men som i virkeligheden var en magtkamp mellem stormagterne om deres indflydelse og herredømme.

Jeg har sagt dette, fordi jeg har den absolute overbevisning — denne sag og mange, mange andre af lignende karakter, som har været fremme i storpolitikken i efterkrigsårene, har bestyrket mig heri, ja, jeg kan godt sige, har bevist det over for mig — at krig af enhver art, også den såkaldte forsvarskrig, overhovedet ikke løser de mellemfolkelige problemer, men tværtimod forstørrelser dem og skaber nye samt fører til mord og drab, mest på ganske uskyldige mennesker. Frasen om forsvarskrig med militære våben må affives; før bliver der efter min mening ikke mulighed for at få opbygget en fredelig verden.

Nu ligger Korea både i nord og i syd som et blødende offer for egoistiske stormagtsintriger. 10 år efter krigens afslutning er der stadig en sådan nød i Korea, at hjælpeforanstaltninger som dem, der er tale om i dette lovforslag, er højst påkrævede.

Selv om vi i mit parti mener, at Danmark, at Danmarks regering, er for initiativfattig i arbejdet for at skabe fred i verden, mens man bidrager af alle kræfter til ufred og krig ved at opruste og gå ind i militære bloddannelser, er det klart, at vi som en selvfølge vil medvirke til at bøde lidt på de forbrydelser, som stormagterne og deres militær har på deres samvittighed — i dette tilfælde i Korea.

Vived, at „Jutlandia“ gjorde en storindsats i Korea, og vi synes, det var udmærket, at folketinget i 1954 vedtog, at Danmark skulle medvirke ved oprettelsen af et hospital derovre. Det er en selvfølge, at vi må fortsætte med at hjælpe, så længe hjælp

er påkrævet. Vi synes også, det er helt i orden, at vi udvider hjælpen ved at medvirke til opbygning af sundhedsvæsenet i et større område, som der her er tale om. Vi er klar over, at en sådan opbygning kan blive til stor hjælp for befolkningen.

Den påtænkte hjælp skal efter forslaget kun komme Sydkorea til gode. Da vi må regne med, at trangen til hjælp formentlig er lige så stor i Nordkorea, kunne vi nok ønske, at hjælpen også kom nordkoreanerne til gode; men jeg siger med det samme, at vi er klar over, at en sådan mulighed vel ikke foreligger og må anses for urealistisk.

Jeg har med stor interesse og glæde læst ministerens fremsættelsestale om det arbejde, der allerede er gjort på og i forbindelse med undervisningshospitalet, og vi anser det for overordentlig værdifuldt, at dette arbejde fortsættes og videreføres i et større område i landet.

Vi anbefaler lovforslaget til hurtig og velvillig behandling og vil ikke kræve udvalgsbehandling, bl. a. fordi de ting, jeg nævnte i begyndelsen, naturligvis ikke egner sig til drøftelse i et udvalg.

Birthe Wetlesen: Ved det lovforslag, vi behandler i dag, anmoder den højtærede udenrigsminister om bemyndigelse til at bruge 15,2 mill. kr. til den fortsatte drift af det skandinaviske undervisningshospital i Korea samt til opbygning af sundhedsvæsenet i en koreansk provins i tilknytning til hospitalet for en periode af 5 år.

Det skandinaviske undervisningshospital har i den tid, det har virket, vundet anerkendelse fra alle sider, og jeg er enig med den højtærede udenrigsminister i, at det vil være forkert på nuværende tidspunkt at indstille hospitalets drift. Der er jo ikke tvivl om, at koreanerne stadig har vanskeligheder med opbygningen af deres land, herunder deres sundhedsvæsen. På den anden side er det også en rigtig tanke, at sådanne bistandsprojekter bør være tidsbegrænsede og bør overtages af de stedlige myndigheder, så snart det overhovedet er muligt. I den retning vil vel den gradvise reduktion af bidragene fra de skandinaviske lande virke; det skandinaviske personale bliver jo også reduceret, så når denne 5 års periode er afsluttet, kan og må Korea selv overtage hospitalet.